

Κατὰ τὴν παράστασιν τῆς «Ἀϊδᾶς» :

Εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ἡν δικάζεται ὁ Ράδαμης, ἀκούε-
ται δ' ἀπὸ βάθους ὑπογείου ἢ βαθύφωνος ἐπικλήσις : Ρά-
δαμεις ! Ράδαμεις !

Εἰς ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου :

— Δὲ σοῦ φαίνεται πῶς ἀκούς Ἀδάμεις ! Ἀδάμεις ;

Ἡ ποικιλία στολῶν ἐν τῷ γυναικείῳ χορῷ τοῦ ἰταλι-
κοῦ θιάσου εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῆς ποικιλίας, ἡν ἀνα-
πτύσσουσιν κατ' αὐτὰς αἱ στολαὶ τῶν ἀστynomικῶν ὀργάνων.
Ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος ἀντανakλῶνται ἐπὶ τῶν
στέρνων καὶ τῶν νώτων τῆς σεμνῆς ἀκολουθίας τοῦ κ.
Κοσσονάκου. Εἶδομεν λοιπὸν κλητῆρας κάτασπρους ὡς
μπουγάδα, κλητῆρας φαιούς ὡς γάτους, κλητῆρας τῆς
κανέλλας, κλητῆρας πιπεράτους, κλητῆρας περασμένους
ἀπὸ λουλάκι, κλητῆρας ὡς αὐγὰ τῆς πασχαλιᾶς, κλητῆ-
ρας μὲ πολιτικά, κλητῆρας ῥοκοκοῦ, κλητῆρας ὅ,τι θέλετε.

Οἱ ξένοι βλέποντες αὐτοὺς τοὺς ἐκλαμβάνουν θεοαίως
ὡς δραπέτας τοῦ Ἀπόλλωνος λαβόντας μαζῇ καὶ τὰ ρού-
χά των, διότι δὲν εἶχε νὰ τοὺς πληρώσῃ ὁ ἐργολάβος.

Σύμπλεγμα γυναικῶν ἔσκυπτον ἐπὶ κιγκλιδωτοῦ κα-
λύμματος ὑπογείου ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Τὰς πῆραμε
διὰ φιλοζώους προσπαθοῦσας νὰ ἀνασύρῳσι κἀνὲν γατάκι
ἢ κἀνὲν ποντικί. Τί δὲ συνέβαινε ; Τὸ τακοῦνι μιᾶς δε-
σποινίδος εἶχε μανδρωθῇ εἰς τὰ στενώτατα διαχωρίσμα-
τα τοῦ κιγκλιδωτοῦ. Καὶ πῶς ὄχι, ἀφοῦ τώρα ἐκάστη
κυρία θαδίζει ἐπὶ μιᾶς ἰώ τ α ς, ἥτις εἶναι ὁ νεώτερος κό-
θορος. Αὐταὶ δὲ εἶναι . . . comme un point sur un I.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

Αἶδα—Ἀττίλας—Τραβιάτα

Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφή εἶναι φιγούρα
τοῦ κοτιλλιὸν ἢ τῆς κουαδρίλλιας ; Ὁ κύριος

8=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ “ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ”=8

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἴδε ἀριθ. 298)

Σκηθεϊκά.

Εἰς μιᾶ. Νὰ σᾶς 'πῶ τὴν ἀλήθειαν ; καθόλου δὲν
μοῦ ἤρесе τὸ ὡραῖον αὐτὸ τοῦ Δράκοντος γνωμικὸν ἢ
νόμος.

Εἶνε περίφρασις τοῦ γαλλικοῦ ἐκείνου ἔπους, τοῦ, «νὰ
καταδικασθῇ τις εἰς γυναῖκα διὰ βίου».

Ἡ Μαριγούλα ἦτο ἄλλη Μαριγούλα.

Παμπόνηρος ὄχι, ὡς Μαριγούλα, πονηρὰ ναί.

Ἦτο ὡς Μαριγούλα γενναῖοφρων, πρακτικὴ, ἐπι-
τηδεῖα, μειλίχιος, φιλότιμος, τυλμηρά.

Ἀττίλας εἰς τὴν μέσσην φέρων ἐκατέρωθεν ἐκ τοῦ βραχί-
ονος τὴν δεσποινίδα Ἀἶδαν καὶ τὴν . . . πῶς νὰ τὴν εἰ-
ποῦμεν ; . . . ἔστω, καὶ αὐτὴν δεσποινίδα Τραβιάταν. Τοὺς
φαντάζομαι. Ὁ Ἀττίλας ὑψηλός, ἀκτένιστος ὡς ἱερομό-
ναχος, θηριώδης, ὡς ἀντιμοίραρχος χωροφυλακῆς, ἡ Ἀἶδα
κοντοῦλα, νόστιμη, μελαψή, καὶ γλυκεῖα ὡς σοκολάτα, ἡ
Τραβιάτα, εὐλύγιστος, λυμφατικὴ, διαφνῆς ὡς gélatine,
κιτρίνη ὡς κρέμα. Προχωροῦν πρὸς ἐμέ· ἐγὼ προβαίνω καὶ
τὰς ὑποδέχομαι ἔχων εἰς τὰ χεῖλη ὅλην τὴν ζάχαριν
τῶν συνταγῶν τῆς «Νέας Ἐφημερίδος».

— Τί ἀγαπᾶτε ;

Ὁ Ἀττίλας μὲ φωνὴν τεσσαράκοντα τηλεβόλων Κρούπ :

— Νὰ ἐμβῶμεν μέσα εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι».

Κόπτονται τὰ ἥπατά μου· καὶ ἀπαντῶ μὲ μειδιάμα
γλυκύτερον ὑποσχέσεως τοῦ Γλυκυτάτου πρὸς παυθέντα
ὕγειονομοφύλακα.

— Καὶ οἱ τρεῖς ; ξεύρετε, δὲν εἶνε θέσις δυστυχῶς . . .
δὲν ἔχομεν καιρὸν . . .

Ὁ Ἀττίλας μὲ προσβλέπει βλοσυρῶς ὡς κεντρικὸς τα-
μίας εἰς ὃν παρουσιάζεις ἀπόδειξιν διὰ μισθὸν μέλλοντος
μηνός, καὶ μοὶ λέγει μετὰ φωνῆς τεσσαράκοντα πέντε
τηλεβόλων Κρούπ καὶ ἐνὸς Στεφανίδου.

— Τί λὲς μωρέ ; ξεύρεις ποῖος εἰμαι ἐγώ ;

Ὁ Ἀττίλας δὲν ἀπέμαθε τὰς τρυφεράς ἐξεις τοῦ στρα-
τῶνος.

— Πῶς δὲν σᾶς γνωρίζω ; . . . ἀκοῦτ' ἐκεῖ . . . δὲν
εἴσθε νομίζω . . . ἀλαταποθηκάριος ;

Ὁ Ἀττίλας ἱλαρύνεται· γελά, καὶ ἐκ τοῦ κρότου τοῦ
γέλωτός του πίπτουν δύο στήλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

— Μωρὲ μπουφο ! εἰμαι ὁ Ἀττίλας, ὁ βασιλεὺς τῶν
Οὐννῶν.

Καὶ μοὶ δίδει ἐλαφρὸν γι α κ α ν καὶ ἡ κεφαλὴ μου
πίπτει κατὰ γῆς. Τὴν σηκύνω καὶ ψιθυρίζω προσβλέπων
αὐτόν :

— Ἀττίλας ! . .

— Τί λὲς ;

— Ἀ τ ι λ α σ π η εἶνε κάτω . . αὐτὸ εἶπα.

Ἄλλ' ὡς Μαριγούλα ἀ τ ο μ ι κ ῆ, ἦτο φιλόπατρις, ὑ-
ψηλόφρων, παληκαρογυναῖκα.

Μόνον τοῦ Διαβόλου κάλτσα δὲν ἦτο, καίτοι ἐκαλεῖτο
Μαριγούλα.

Ἦτο εὐθεῖα γραμμὴ εἰς τὰς σκέψεις τῆς καὶ ἀποφάσεις.
Περιστροφὰς δὲν εἶχε.

Ὁ πέλεκυς τῶν λόγων τῆς ἐπιπτεν βαρὺς ἐπὶ τῆς σχι-
σμῆς, ἐπὶ τοῦ πληγωμένου μέρους, καὶ ἡ τὸ ἔσχιζε πέρα
πέρα, ἡ ἀνεπήδα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἦτο ἓνα σου κ' ἓνα μου κ' ἓνα σου παραπάνω.

Μὴ τὴν ὑπολάβητε κακοήθη, κακῆς ἀνατροφῆς, ἄλλην
Ἑλένην, τούναντίον ἦτο αὐστηροτάτη, ἀγρία καὶ εἰς αὐ-
τὰ τὰ ἐρωτικά της, δὸς εἰπεῖν, αἰσθηματά.

Ἦτο ἀλλόκοτο κορίτσι.

Τοὺς γονεῖς ἐσέβετο, ἦτο ἀρνάκι ἔμπροσθέν των, τὸν
ἀδελφόν τῆς τὸν ἡγάπα, καὶ ἦτο εὐπειθὴς πρὸς αὐτόν,
μόνον πρὸς τοὺς ἐραστάς της, (τὴν ἀδικῶ λέγων ὅτι εἶ-
χε πολλοὺς) ἦτο ἀγριοκάτσικο.

Νὰ τὴν ἐγγίσῃς ;

Σ' ἐπνιγε.

Ἦθελε νὰ ἐφαρμόζῃ, τὸ.

Ν' ἀγαπῶ καὶ ν' ἀγαπῶμαι
εἶν' ἡ μὴ μου χαρὰ,

Καὶ εἰσέρχομαι καὶ κυττάω... πῶς θὰ οἰκονομήσω αὐτὸν τὸν δαιμονισμένον; Ἀδύνατον! δὲν ἔχω παρὰ τέσσαρας στήλας... Τί νὰ κάμω; Λαμβάνω θάρρος, τὸν βλέπω καὶ ὀπισθοχωρῶ δέκα βήματα.

— Μεγαλειότατε, θέλεις ψῆσέ με, θέλεις βράσε με· δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω τίποτε. Δὲν εἶνε παρὰ μία θέσις· θέλετε νὰ τὴν κρατήσετε σεῖς; ἀλλὰ... εἴσθε τόσον σκληρὸς καβαλιέρος ν' ἀφήσετε τὰς δάμας σας εἰς τὸ ὑπαιθρον; Δότε μοι τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν νὰ τὴν φιλοξενήσω.

Ὁ Ἀττίλας σκέπτεται πρὸς στιγμὴν καὶ βλέπων τὴν ἀνάγκην πείθεται. Πείθονται καὶ οἱ Ἀττίλαι καὶ μόνον οἱ 9 τοῦ Δηληγιάννη δὲν ἔμπορῶν νὰ πεισθῶσιν ὅτι εἶναι 9.

— Ἐκλεξε, μοὶ λέγει βρυχώμενος.

Τί τὰ θέλετε! ἔχω ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν πρὸς τὰ μελαχροινά... ἀγαπῶ τὸ χαδιάρι, τὸν καρέ... καὶ αὐτὰς τὰς γαζέττας. Ρίπτω ἑρωτύλον βλέμμα πρὸς τὴν Τραβιάταν καὶ προσφέρω τὸν βραχίονα πρὸς τὴν Αἶδαν καὶ λέγω πρὸς τὸν Ἀττίλαν.

— Ἄν θέλετε νὰ περάσητε τὴν ὥραν σας ὡς Οὐνός, κάμετε μίαν βόλταν, κρημνίσατε τὸ Βουλευτήριον καὶ θὰ κάμετε καλὴν πράξιν. Ἄν θέλετε νὰ τὴν περάσητε ὡς πολίτης Ἑλλήν, ὑπήκοος τῆς ἀστυνομίας, καθήσατε ν' ἀναγνώσητε μίαν ἐφημερίδα. Ἰδοὺ ἡ «Πρωία» καὶ ὁ λόγος τοῦ Δημητράκη· θὰ διασκεδάσητε ὀρίστε κ' ἕνα κερί. Καληνύκτα σας.

Καὶ ἀποχωρῶ μετὰ τῆς δεσποινίδος Αἶδας καὶ ἀμπαρόνομαι, ἐνῶ ἡ Τραβιάτα ἄδει περιπαθῶς με θρηνώδη φωνὴν τὸ Addio del passato, ὁ δὲ Ἀττίλας κρατεῖ τὸ κηρίον!

* * *

Καὶ ἔμεινα μόνος μετὰ τῆς προσφιλοῦς Αἶδας, τῆς περιπαθοῦς Αἰθιοπίδος, ἥτις, ὡς νὰ μὴ ἤρουν τὰ βάσανά της, ἐπέπρωτο ν' ἀποκληθῇ Αἰθίοξ ὑπὸ τῶν Ἡμερησίων Νέων καὶ Χάϊντς ὑπὸ τοῦ Νέου Αἰῶνος ὡς ἡ ἐσχάτη παραμύθη τῆς Ὑδρας!

Ἡ Αἶδα εἶναι τὸ τελευταῖον μελωδράμα τοῦ Βέρδη,

ἀλλὰ μέχρι λόγων μόνον.

Εἶχε καρδιά σκυλίσια, ὡς πρὸς τὸν ἑρωτα.

Νὰ σ' ἐδίλεπε νὰ πέθαινες, δὲν σὺ διδὲ οὔτε ἕνα φίλημα.

Οὔτε μέχρι λόγων δὲν σοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀσχημονῇς.

Ἐθεώρει ὡς ἀχρεῖον καὶ τὴν ὀριστικὴν τοῦ ρήματος ἀγαπᾷ.

Ἀντιθέτως, — ἦτο εἶπον ἀλλόκοτος χαρακτήρ, — σοῦ ἐπέτρεπεν ἐλευθέρως νὰ λέγῃς ὅ,τι θέλεις, ὅταν ἦτο ἔς τὰ κέφια της.

Νὰ τῆς ἔλεγες, ἐπὶ παραδείγματι:

«Καυμένη, μ' ἀρέσεις.

«Νὰ σ' εἶχα.

«Γιατί φορεῖς κοντὸ φουστάνι; Αἶ! γιατί;

«Νὰ σ' ἐπλεχα ἔς τὸ σκοτάδι.

«Ἦθελα νάμουνα πουκαμισάκι σου.

«Νὰ σ' εἶχα ἐγὼ, καὶ σὺ δειχνα.

«Ξέρω γὰρ τί θέλεις.

«Τὰ λὲς αὐτὰ, μὰ δὲ μοῦ κάνεις.

«Ἄν εἶχα τὴ μυτίτσα σου, θὰ τὴν πῆγαίνα ἔς τὸν τροχόν», καὶ τῆς ἐτραγουδοῦσαν πολλάκις οἱ οἰκεῖοι τὸ σύνθημα καὶ δημῶδες τότε:

Εἶναι κι' ἄλλη μὰ δὲ κάτω
ποῦ τὴ λένε Κατερίνα

ἐγγραφή τῇ προσκλήσει τοῦ πρώην ἀντιβασιλέως Ἰσμηλ πασσᾶ καὶ παρεστάθην ἐν τῷ νέῳ θεάτρῳ τοῦ Καίρου τῇ 12 Δεκεμβρίου 1871. Ὁ μεγαλοφυὴς μουσικὸς ἤδη διὰ τῆς Ἰσχυοῦς τῆς Εἰμαρμένης καὶ τοῦ Δὸν Καρόλου εἶχε δώσει δείγματα νέας ἐν τῇ τέχνῃ τροπῆς, μᾶλλον συμφώνου πρὸς τὴν νεωτέραν καλαισθησίαν, ἀπαρνούμενος τὴν πληθώραν τῆς κοινῆς μελωδίας καὶ μεταχειριζόμενος ὕψος μᾶλλον σύνθετον καὶ μᾶλλον ὑψηλὸν ἀρμονίας. Ἐχορήγει ὁ ἐλευθέριος ἐκεῖνος ἀφρικανὸς ἡγεμὼν, ὅστις καθὼ διάδοχος τῶν Φαραῶν, ἐξηκολούθησε παίζων τὸ ὁμώνυμον πατροπαράδοτον παιγνίδιον, ἕως τοῦ ἐκγυμνάσας τοὺς εὐρωπαίους ἀπῆλθε μίαν ἡμέραν μὲ ὅλον τὸν πάγον. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ μελάγχρους Αἶδα ἐπᾶνεγκε τῷ γεννήτορι ὡς ἀντιπροίκιον περὶ τὰς 200 χιλιάδας φράγκων. Μεγάλα ποσὰ ἐξωδεύθησαν καὶ διὰ τὴν σκηνικὴν διασκευὴν, ἐφ' ἧς ἐπεστάτησεν ὁ διάσημος Μαριέτ-βένης καὶ ἄλλοι αἰγυπτιολόγοι, ὅπως μὴ ἀπομακρυνθῇ αὕτη τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας· τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος ἔδωκεν ὁ κ. Βασσάλης διευθυντῆς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ μουσείου τοῦ Βουλᾶκ, ἔγραψε γαλλιστὶ ὁ Κάμιλλος δὲ Λόκλ καὶ μετένεγκεν εἰς ἰταλικούς στίχους ὁ ποιητὴς Ἀντώνιος Γρισλαντσόνης.

Λυποῦμαι διότι μερικαὶ ἐφημερίδες ἐπεμβαίνουσιν εἰς ἀλλότρια καθήκοντα ἐδημοσίευσαν ἐν λεπτομερείᾳ τὴν ὑπόθεσιν καὶ μ' ἐστέρησαν τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ τὴν διηγηθῶ ὑμῖν ἐγὼ ἀλλέως θὰ σὰς ἐξήγουν πολλὰ μυστήρια τῆς μυστηριώδους αὐτῆς χώρας τοῦ Νείλου, ἥτις ἔχει ἐπίσης τὰς Θήβας της, μαζὶ μὲ τοὺς ταμίαις των, τοὺς ὑπουργοὺς οἵτινες πίπτουν καὶ σηκώνονται κάθε στιγμὴ ὡς τόπια ἐλαστικά, τοὺς προξένους οἵτινες ἀρπάζουν ὡς Βεδουῖνοι τὰς κόρας ἀπὸ τὸν περίπατον, τοὺς Κροκοδείλους, τοὺς ὁμογενεῖς, τὰ ναπολεόνια καὶ τὴν ὀφθαλμίαν. Καὶ θὰ σὰς ἔλεγον πῶς ὁ Ἀραβὴ βένης ἐζήτησε τὴν καθαίρεσιν τοῦ Φαραῶ, καὶ πῶς ὁ Ἀμόνασρος δὲν ἐδέχθη τοὺς τούρκους ἀπεσταλμένους, καὶ διατί ὁ Ράμφις ὑπέβαλε κατηγορητήριον κατὰ τοῦ Ραδάμου, καὶ διατί ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ λέγεται Ἀμνερὶς, ἐνῶ ἦτο δικαιότερον νὰ λέγηται...

κ' ἔχει μύτη σὰν λαίνα·

ἔς τὸν τροχὸν θὰ πάη κι' αὐτὴ,

νὰ τὴν τραγανίσουνε

νὰ τὴν ροκανίσουνε,

ἔς τὸν τροχὸν τοῦ Τσαγκλαρᾶ.

«Τί ἀσχημὸ πόδι ποῦχεις.

«Δὲν μοιάζεις γιὰ γυναῖκα.

«Στρώψε τὸ μουστακάκι σου.

«Κουμπώσου.»

Εἰς ὅλα αὐτὰ δὲν ἐδίδε ἕνα παρᾶ. Ἐξεκαρδίζετο ἔς τὰ γέλια, καὶ ἅμα παραθύμωνε, σοῦ ἔρριπτε χαρτάκια στρυφογυρισμένα, λαμβάνουσα καὶ κουρελιάζουσα τὰ τυχόντα ἐπὶ τῆς τραπέζης τετραδία, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων, τὰ βιβλία.

Ὅταν τῆς ἔφαλλον τὰ συνήθη τότε ἄσμάτια:

Μιὰ κυρία στὸ μπαλκόνι

μὲ τὴ μπόλκα της μαλλῶνει.

καί,

Μωρὲ κ' ἐκεῖνο,

μιὰ κυρία χωρὶς καπελίνο.

Ἀπῆντα:

Πασέτα. 'Αλλ' ἀφοῦ μ' ἐπρόλαβον εἰ ἄλλοι συνάδελφοι, δὲν δυσανασχετῶ ἀπεναντίας εὐχαριστῶ ἐπὶ τούτῳ τὸν θεὸν Φθᾶ, ὅστις καθήται μὲ ἀνοικτὰ καὶ ἐκλελυμένα σκέλη ἐπὶ τοῦ χαρτίνου στυλοβάτου τοῦ ὡς ἄρτι ἐξελθόντος ἐκ τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου, καὶ οὐ εὐχομαι ἡ χάρις νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Μοὶ ἀπομένει τὸ μουσικὸν μέρος· ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν ἐγὼ πτωχὸς κωδονοκρούστης, ἐγὼ, οὐ ἡ μουσικὴ ἡγεῖ μόνον εἰς τὰς ἀγυῖας ἐν ἡμέραις ἐκλογῶν, νὰ κρίνω τὸ μέγα μουσικὸν δημιουργήμα τοῦ Βέρδης; Τοιοῦτο θάρρος ἐξέλειπεν ἐκ τοῦ κόσμου, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐπαυσεὶν ὁ Βουτσινάτος διαγωνισμὸς, εἰς ὃν καθηγηταὶ τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς παθολογικῆς ἀνατομίας ἐστεφάνωνον μὲ ξένα χαρτονομίσματα τοὺς ἀγριοχοίρους τῆς ποιήσεως. Ὅπως δὴποτε μετὰ συστολῆς ἐκφέρω τὴν ταπεινὴν μου γνώμην ὅτι ἡ ἐν τῇ πρώτῃ πράξει μονωδία τοῦ Ραδάμου

Celeste Aida

εἶνε ἐκ τῶν μελωδικωτάτων καὶ γλυκυτάτων ἐμπνεύσεων τοῦ Βέρδης· ὅτι τὸ ἔσμα τῆς Αἰδᾶς καὶ ὁ ἐλαφρὸς ἀνατολικὸς χρωματισμὸς αὐτοῦ εἶναι τι λίαν ἐπιτυχὲς καὶ περιπαθέστατον, ὅτι οἱ πρὸς τὸν Φθᾶ ἱεροὶ ὕμνοι ἐμποιοῦσι πολλὴν ἐντύπωσιν διὰ τὴν πρωτοτυπίαν αὐτῶν· ὅτι πᾶσα ἡ δευτέρα πράξις ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῶν θεραπεινίδων τῆς Ἀμνείδος μέχρι τοῦ θριάμβου περιέχει ἐξοχὸν μεγαλοπρέπειαν. Ἀμίμητος εἶνε ἡ ἐν τῇ τρίτῃ πράξει διωδία μεταξὺ Ἀμονάστου καὶ Αἰδᾶς,

Rivedrai le foreste imbsamate

καὶ ἡ ἐπακολουθοῦσα δραματικὴ σκηνή, πλήρης δὲ ἀφάτου γλυκύτητος εἶνε ἡ ἐρωτικὴ διωδία μεταξὺ Ραδάμου καὶ Αἰδᾶς, ἰδίως ἀπὸ τῆς φράσεως

Fuggiam gli ardori inospiti.

Ἡ τετάρτη πράξις ἔχει τι τὸ πένθιμον καὶ τὸ σπαρκατικόν, ἐντέχνως δὲ συναρμολογοῦνται οἱ φθόγγοι τῆς βασιλόπαιδος στ. νούσης ἐξ ἔρωτος καὶ ζηλοτυπίας καὶ μεταμελομένης διὰ τὴν ὀλεθρίαν παραφορὰν τῆς μετὰ τῶν αὐστηρῶν ἐπιφωνήσεων τοῦ χοροῦ τῶν ἀμειλίκτων αἰγυ-

πτίων ἱερέων, ἐν τέλει δὲ ὁ θάνατος τῶν δύο ἐραστῶν θαπτομένων ζώντων εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ναοῦ, ἐνῶ ζῶνθεν ἡχοῦσιν οἱ ψαλμοὶ τῶν ἱερέων, εἶνε ἐκ τῶν ὡραίων ἐπινοιῶν, ἐφ' αἷς διαπρέπει ὁ δραματικώτατος ἐν τῇ μουσικῇ Βέρδης. Τὸ ἔσμα·

Morir si pura e bella

εἶναι ὑψίστη κραυγὴ ἀπελπισίας· ἡ δὲ τελικὴ φράσις

Addio patria, o terra addio!

θνήσκει ὡς ψίθυρος ἡδύτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μόλις ἀκουσμένου ὑποτρόμου ἡχοῦ τῶν ἐγγύρδων ὀργάνων.

Ν' ἀκούης τὴν μουσικὴν ταύτην ὑπὸ τὸ βαθύ κυάνεον χρώμα τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ, νὰ καπνίζῃς τὸ σίγαρόν σου πρὶν ἐπιβληθῇ ὁ ἐπὶ τοῦ καπνοῦ φόρος, νὰ βλέπῃς μεταξὺ τῶν κυμάτων τῶν κεφαλῶν, ἐξ ὧν πληροῦται ἡ εὐρεῖα τοῦ θεάτρου λειάνη, ὀφθαλμοὺς μελαντάτους φωσφορίζοντας ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ φωταερίου καὶ ὑγροῦς ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ νὰ θλίβῃς ἐντὸς τοῦ κόλπου σου χαρτοφυλάκιον περιέχον ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, εἶνε ἡδονὴ παραδείσιος· ἢ ἐγὼ δὲν ἀπῆλαυσα πλήρη, ἀλλ' ἦν ἐλπίζω ν' ἀπολαύσω διότι σκέπτομαι ν' ἀναλάβω τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἀποζηράνσεως τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου.

* *

Ἄγνοῦ ἂν ὁ Τσόχας αὐτοπροσώπως ἐξέλεξε τὸ προσωπικὸν τοῦ θιάσου· ἂν οὕτως ἔχη ὁμῶς, τὸν συνιστῶ εἰς τοὺς κυρίους πρωθυπουργοὺς μας διὰ νομάρχην, διότι κανεὶς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ κάμῃ καλλιτέρας αὐτοῦ ἐκ λογάς. Ὁ θιάσος τῆς Αἰδᾶς εἶνε ἀμεμπτος. Ἡ πρίμα κυρία Νατιβιδὰδ Μαρτίνεζ εἶνε Ἰσπανὶς βαθύκολπος, ὄρμιος, ἀλλ' εὐχυλος, μελαψή καὶ γλυκεῖα ὡς τὸ μαῦρο ψωμί τοῦ ζυθοπωλείου Μπερνιουδάκη· ἡ φωνὴ τῆς ἔχει μὲν τι τὸ τρομῶδες, ἀλλ' εἶνε ἡχηρὰ, ἔντονος, εὐστροφος καὶ ἐκφράζει ἀληθῶς μεσημβρινὸν πῦρ αἰσθήματος. Ὁ τε νόρος Βρουνέττης μικρὸς, στεγνός, ἔχει ἐνίοτε φωνὴν ἥτις ἀνέρχεται ἰσχυρὰ καὶ παρατεταμένη, ὅπως τὰ πυροτεχνήματα ἄτινα πρὸς τιμὴν τῆς Αἰδᾶς καίει καθ' ἑκάστην ἐσπέραν

Μωρὲ, κί' αὐτό·

ἓνας κύριος χωρὶς λεπτό.

Μωρὲ καὶ τοῦτο·

ἓνας κύριος χωρὶς σουρτουκό.

Εἰς ἓνα μόνον ἐθύμωμεν, ὅταν τῆς ἔλεγες—τί νομίζετε;

Εἶσαι μία

Ἀμαλία.

Τὴν ἐπιάναν τότε τὰ δαιμόνια τῆς, τὸ ἀράπικόν τῆς μπουρίνι, κ' ἄρχιζε τὸ παρλαμέντο.

Πενήντα σφουγκαράδες δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τῆς βουλώσουν τὸ στόμα.

Ἐγένετο Λέαινα ὅχι χωρὶς γλῶσσαν, ἀλλὰ μὲ χιλιάς γλώσσας.

Ἐννεάχρονος Καλιρρόη φλυαρίας.

Οὐδέποτε, ὅσον καὶ ἂν εἶχε θάρρος, παρεκτρέπετο εἰς χειρονομίας.

Τὸ πολὺ, πολὺ, σ' ὠνόμαζε, εὐγενῶς, γαϊδούρι πρώτης τάξεως.

Ἄ, δὲν σήκωνε χειραψίας, οὔτε μέχρι σφιξίματος χειρὸς. Ἄ, δὲ τις ἀπετόλμα τοῦτο, ἐπεφώνει ἐνώπιον ὄλων:

— Εἶνε περιττὸν, κύριε, νὰ μοῦ σφίγγῃς τὸ χέρι. Σ' ἐννοῶ...

Πήγαινε τώρα νὰ κάμῃς καλὰ μὲ τέτοια γυναῖκα.

Καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα νὰ σοῦ λέγῃ εἰς μιᾶ.

Πᾶει ποτέ;

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, κυριοκυρίαίς, αὐτὴ πράγματι ἡ κόρη μου ἐπεβλήθη νὰ τὴν ἀγαπήσω.

— Σὺρε, μοῦ εἶπε, μετὰ τὸ πᾶμε, νὰ ἰδῇς τί γίνονται οἱ συμφορηταὶ σου καὶ μὴ ἦσαι ἀνάνδρος. Ἀπαιτῶ, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς νὰ μοῦ εἰπῇς τί γίνονται ὁ Ράλλης μας, ὁ Χαρίλαος.

...

Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.

Ἐπῆρα τὰ μάτια μου καὶ ἔσुरα τὸν πρὸς τὰ Χαυτεῖα κατήφορον.

Μεῖχε μαγνητίζει αὐτὴ ἡ κόρη.

Εἶχα καταντήσῃ μαῖμουδίτσα τῆς.

Ὅταν ἀπελπίς ἐπήγαινα πρὸς τὰ Χαυτεῖα κατὰ τὸ σὺνήθές μου ἐμονολόγουν καθ' ἑαυτὸν ὡς ἐξῆς:

— Νὰ ποῦμε καὶ τὴ μαύρη ἀλήθειαν, αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔχει μέλλον... Μπορεῖ καμμιά μῆρα νὰ μ' ἀναδείξῃ... Δὲν εἶναι δὲ καὶ ἄσχημο, καθὼς θέλουν νὰ τὴν παραστήσουν... Κ' ἐπειτα ποιῆς; Αἱ ἀντίζηλαί τῆς... Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά. Καὶ τί; Γυναῖκες ἐκεῖναι, γυναῖκα κί'

ὁ Τσόχας. Ἡ mezzo soprano κυρία Πίττα, συμπαθὴς τὴν μορφήν, τὴν φωνὴν καὶ τὴν δρασὶν εἶνε εἰδὸς τι ὑπο-Κιανράμονται καὶ προβλέπω ὅτι τὸ κράτος τῆς θᾶ ἐπεκταθῇ τόσον, ὥστε θὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ἐρωτηματικὴν ἀντωνομίαν καὶ θὰ λέγουν ὅχι. — Ποῖα σοὶ ἀρέσει; — ἀλλὰ— Ἡ Πίττα σοὶ ἀρέσει; Ὁ βαρύτονος De Giorgio εἶνε ἀληθὴς τεχνίτης μὲ φωνὴν καὶ μὲ συνείδησιν καὶ ὥς Ἀμονάσρος βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπίων χαίρει τὴν συμπάθειάν μας, ἰδίως μετὰ τὴν τελευταίως ἐπελθούσαν σύσφιγξιν τῶν φιλικῶν δεσμῶν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Αἰθιοπίας. Ὁ βαθύφωνος Τζιόμμης εἶνε βαθὺς ὥς τὰ πολιτικὰ σχέδια τοῦ βουλευτοῦ Ρηγοπούλου. Ὁ ἕτερος βαθύφωνος, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν βασιλέα, καλεῖται Κουκκότης. Ἀγνοοῦμεν ἂν ἡ ἰδιότης αὕτη τῆς κοινῆς ἀνῆκεν εἰς τὴν βασιλείαν, ἀλλ' ὁ καὺμένος αὐτὸς Φαραῶ φέρων στολὴν ρήγα τῆς κόμπας εἶνε μαλακὸς καὶ μειλίχιος μονάρχης, ὥς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς φωνῆς του. Οἱ χοροὶ, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ, ἀνῆκουν βεβαίως εἰς φιλευσπλάγχχους ἐταιρίας, διότι δὲν δολοφονοῦν κατὰ τὸ σύνθημα τὴν πτωχὴν μουσικὴν, ἡ δὲ ὀρχήστρα ἑτοιμος, πλήρης, ἀκριβής, ὥς Τρικούπης εἰς ἐπερωτήσεις, ἔκαμε θαύματα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ λαμπροῦ Λαμπρούνα.

Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου ὁ Τσόχας ἐφάνη ἐφευρετικώτερος καὶ Κουμουνδούρου εἰς τὴν ἐξοικονόμησιν, ἦτο εἰς τὴν σκηνηκὴν διασκευὴν. Ἄλλοτε τέσσαρα ξύλα, εἰκοσι ὀκτάδες παλαιαὶ ἐφημερίδες καὶ ὀλίγοι πῆχες τσητίου ἢ χασὲ ἤρουν διὰ τὴν σκηνηκὴν διασκευὴν. Ἡ σκηνὴ παρίστα ἔνκαλδερίμι τῆς Πλάκας, καὶ τὸ πνεῦμά σου ἔπρεπε ἐξ ἀνάγκης νὰ ἐκλάβῃ αὐτὸ ὥς δημόσιον Πλατεῖαν μεγαλουπόλεως. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐφαίνοντο ἱπποταὶ ψωρᾶλεοὶ καὶ ρακένδυτοι ὥς δραπέται τοῦ Πτωχοκομείου καὶ πολεμιστὰι μὲ ἀναβολὴν Μελιταίων ἀχθοφόρων. Ἀπειναντίας εἰς τὴν Αἶδαν βλέπει τις σωστοῦς Αἰγυπτίου, οὔτινες νομίζεις ὅτι ἐφθασαν κατευθεῖαν ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Ἐταιρίας Κεδιβιέ. Τὰ μέγαρά τοῦ Φαραῶ, εἶνε τῷ ὄντι αἰγυπτιακὰ ἀνάκτορα, εἰ καὶ κατὰ περίεργον ἀντίθεσιν μέσον αὐτῶν διακρίνε-

ται μία ὁδὸς τῆς Μέμφιδος μὲ οἰκίας διωρόφους ἔχουσα πολλὴν ὁμοιότητα μετὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Εἰς τὴν σκηνὴν δὲ τοῦ θριάμβου δὲν ἤξεύρει τις τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ, τὰς Αἰγυπτιακὰς σάλπιγγας, τὴν λαμπρότητα τῶν στολῶν, ἢ τὰ μυρία ἐκεῖνα ἐμβλήματα, τὰ περιερχόμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐκεῖ ἐβλεπέ τις τὸν Ἄπιν τὸν ἱεροῦν βουῖν, ὅστις ἠτύχησε νὰ ζήσῃ καὶ νὰ θεοποιηθῇ πρὸ τῆς ἐλευσεως εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη, τὸν καρκίνον, τὸν ὄφιν καὶ κατὰ τὴν παρέλασιν τῶν ἀκατάληπτων τούτων καὶ ἀπηργαιωμένων συμβόλων, ὁ θεατὴς ἀναμένει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἴδῃ κανὲν φύλλον τῆς Ἀληθείας, κανένα λόγον τοῦ Πανταζῆ, τὸν ἀξιοτίμον φίλον Ζῶτον Μολοσσόν, καὶ εἴτι ἄλλο.

Καὶ μικραὶ τινες ἐλλείψεις δὲν λείπουν βεβαίως. Τὸ δρᾶμα μάλιστα ἔχει μερικὸς νοστήμους ἀναχρονισμοὺς καὶ παραδοξολογίας. Οὕτω ἡ παράδοσις τῆς σημαίας εἰς τὸν Ῥαδάμην ὑπενθυμίζει τὴν πολὺ νωπὴν παράταξιν τοῦ πεδίου τοῦ Ἀρεως. Ἡ Ἄμνερικ, ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ, φαίνεται πρὸς τὸν Γαριβαλδινὴν, πολὺ μηδενίστρια, ὅταν λέγῃ πρὸς τοὺς ἱερεῖς τοῦ Φθᾶ τὴν ἀποστροφὴν.

Empia razza, anatéma su voi! . .

ἐξεπλάγχην δὲ ὅταν ἤκουσα τὸν Ἀμονάσρον λέγοντα εἰς τὴν θυγατέρα του ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ le valli fresche, τὰς δροσερὰς κοιλάδας εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπως θὰ ἐξεπληττόμην ἀνῆκουσιν τινὰ ἐπαينوῦντα τὴν καθαριότητα τοῦ κρατητηρίου τῆς ἀστυνομίας. Ἐν τέλει ἐκείνη ἡ σελήνη εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν ὠχρὰ, θολή, λαδωμένη μὲ τοὺς ἐπτά ἢ ὀκτὼ ἀστέρας ἀκινήτους περίξ αὐτῆς μετέφεραν ἀκουσίως τὸ πνεῦμά μου εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ εἰς τὸ τρίτον κόμμα, καὶ τὸ βλέμμα μου ἀνεζήτει ἐπιμόνως ν' ἀνεύρῃ μετὰ τῶν ὀκτὼ τῶν ἀστέρων τοῦ κ. Δημητρακάκη.

Ἄλλ' αὐταὶ εἶνε μικραὶ ἐλλείψεις. Τίς Ἥλιος δὲν ἔχει κηλίδας ἢ τοῦλάχιστον ἓνα Πύρλαν;

Ἡ Αἰθιοπίς δούλη μὲ ὅλα ταῦτα κατέκτησε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὴν καρδίαν πάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐμοῦ τοῦ ὑποφαινομένου, ὅστις μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως

δὲν περνῶ καλὰ μὲ τὴν γυναῖκά μου, παρὰ νὰ τραγόμεθα καθ' ἡμέραν καλλίτερα νὰ χωρίσωμε. (Καὶ μήπως τάχα ἂν χωρίσωμε δὲν πάω πάλιν νὰ τὴν ἔβρισκω; Περισσότερο ὠφελείται κανεὶς νὰ ᾔσῃ χωρισμένος μὲ τὴν γυναῖκά του, παρὰ φιλιωμένος, δοκιμάσετε καὶ βλέπετε), λέγει ἐκείνη, ναι, λέγω ἐγὼ ὅχι, — δηλαδὴ, ναι, χωρίζομε. Ἀπὸ χωρίσωμεν, παρακαλῶ, τί μέλλει γενέσθαι; — Ὁ μέλλει γενέσθαι. Θὰ ζοῦμε χωρισμένοι. Ναι, μὰ ὁ Σουσαρίων, ὁ πρῶτος κωμικός, τὸν ὁποῖον ἀπάτησε ἡ γυναῖκά του, μ' ἔφη τὴ φούρκα ποῦ εἶχεν ἐναντίον τῆς, ἀνελθὼν τὸ βῆμα ἐλεξε:

Ἄκουε, λεῶς, Σουσαρίων λέγει τάδε:

Καὶ ὁ νύμφος, ἀλλ' ὁ μὲν ὡς δὴ μὲν οὐκ ἔστιν οἰκίαν ἀνευκακοῦ.

Πῶς νὰ κάμω λοιπόν; Νὰ τὴν πάρω; νὰ μὲ πάρῃ; καὶ μαζὺ νὰ ζήσωμε; Δὲν μ' ἀρέσει. Ἐπειτα, ἀδελφέ, δὲν εἶνε γυναῖκα, εἶνε ἓνα ἄλλο εἶδος ταραχῆς. Ναι, δὲν σοῦ λέγω, εἶνε παλλικαρογυναῖκα, μὰ θὰ τῆς λὲς σύ, — βρὲ γυναῖκα μὲ τὸ δραπετὶν θερίζουν, καὶ θὰ σοῦ λέγῃ ἐκείνη — ὅχι μὲ τὸ ψαλίδι. Φουρκίζεσαι ἢ δὲν φουρκίζεσαι; Καὶ ἅμα φουρκισθῇς τσακώνεσαι μαζὺ τῆς. Καὶ ἅμα τσακωθῇς, θὰ ἔλθῃς εἰς λόγους, καὶ εἰς λόγους ἐρχόμενος, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ γίνῃ καυχᾶς. Γίνεσαι τότε ρεζίλης

αὐτή. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα . . . Ἀ, θὰ πῆτε, ἐκεῖναι εἶναι ἡμεῖς, τούτη ἄγρια . . . Καὶ τί ἄλλο θέλεις καλλίτερον. Παρὰ νὰ μοῦ ψάλλουν τὸ τοῦ Καρύδου:

Ἐνυμφεύθην καὶ ἀμέσως μὲ πλημμύρισαν μὲ μίας

Πλούτη, δοξα, φίλοι, σχέσεις, μὲ κυρίους, μὲ κυρίας, Τὴν ὠραίαν μου γυναῖκα θέλουν ὅλοι νὰ ἰδῶσι

Κ' ἐκτὸ τὴν πᾶσα ὥρα ἐπισκέψεις μὲ τιμῶσι.

Ἐνας μὲ μεγάλο φέσι, μὲ ψηλὸ καπέλλο ἄλλος,

Ἐκλαμπρότατος μεγάλος,

Τὸ χεράκι τῆς καθένας θερμὸσφιγγεὶ καὶ φιλεῖ,

Γόνα κάθεται μὲ γόνα καὶ κρυφὰ τῆς ὁμιλεῖ.

ὦ χαρά μου!

— Τί χαρά μου;

— Γυναικούλα μου χρυσή,

Ἡ ψυχὴ μου, ἡ καρδιά μου

Εἶσαι, μάτια μου, ἐσύ!

Παρὰ νὰ ψάλλω λέγω αὐτὰ, καλλίτερα νὰ πάρῃς μιὰ γυναῖκα μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν σου. Εἶνε ἄγρια; Τόσον τὸ καλλίτερον. Δὲν θὰ πλησιάζῃ κανένα παρὰ μόνον ἐμέ. Τί θὰ κάμῃ; ἄνδρας τῆς θὰ ἦμαι. Θυμῶναι ἐκείνη; Θυμῶνω ἐγὼ περισσότερο. Ἀγριεύει; ἀγριεύω. Ἐπειτα ὑπάρχει καὶ διαζύγιον... Κύριε Μητροπολίτα, Σεβασμιώτατε-ῶς τὸν ὀνομάσωμεν ἔτσι γιὰ νὰ τὸν κολακεύσωμεν-

ἐζήτησα παρὰ τοῦ Τσόχα δανεικὴν τὴν μίαν τῶν Αἰγυπτιακῶν σαλπίγγων καὶ ἐφώναζα ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

— "Α! εἶδα, α! εἶδα!

Παρ' ὀλίγον δὲ νὰ ἔλθω εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ ῥάπτου μου, τολμήσαντος νὰ μοι εἴπῃ ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ κάμω ὁλόκληρον ἐνδυμασίαν τσόχα.

* *

— Καὶ ἡ Τραδιάτα; καὶ ὁ Ἀττίλας; πῶς! ἐτελειώσατε;

— Συγγνώμην, κύριοί μου· εἶχον σκοπὸν πάντοτε νὰ σὰς ὁμιλήσω ἐν ἐπιλόγῃ διὰ τὴν οἰκτρὰν αὐτῶν τύχην. Λοιπὸν ἡ Τραδιάτα, ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς νέας πρίμας κυρίας Στεφανίνης, τὴν ὁποίαν καθὼς βλέπετε ἐν καὶ μόνον ν' χωρίζει ἀπὸ τοῦ κ. Στεφανίδη, ἀσθενῆς, φθισικῆ, ἰσχνή ὡς λαγωνικὴ σκύλα, μὲ ὀδόντας ὀξεῖς, μὲ φωνὴν ἀσθενή, ὡς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Σωτηροπούλου καὶ διακεκομμένην ὡς ἡ ἐκδοσις τοῦ «Τηλεγράφου», δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν δρόσον τῆς νυκτὸς καὶ ἐκοκκάλωσε, μεθ' ὅσας προσπάθειας καὶ ἂν κατέβαλον ὅπως τὴν σώσωσιν ὁ νέος συμπαθὴς ὑψίφωνος κ. Καρνέλλης μὲ τὴν μικρὰν, ἀλλὰ γλυκεῖαν φωνὴν του καὶ ἐν μέρει καὶ ὁ καλὸς βαρύτερος δὲ Ζώρζις. Ὁ δὲ Ἀττίλας, φάσμα ἄγριον, ἱστορικόν, ἐπανελθὼν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐξεληήθη ὡς θηριώδης μολοσσὸς ὑπὸ τινος διελθούσης περιπόλου καὶ συλληφθεὶς παρεδόθη εἰς τὸν δῆμιον τῶν κυνῶν, ὅστις καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν.

Τελευτή.

ΜΙΡΑΜΑΡ!

ΜΑΪΟΣ—ΤΕΡΓΕΣΤΗ..

Ἐν μιᾷ τῶν πλατειῶν τῆς Τεργέστης εἶναι ἐστημένος μεταλλινός ὁ ἀνδριὰς τοῦ Μαξιμιλιανού. Τὸν ἀνδριάντα

στὴ γειτονιά. Βγαίνεις ἐξω. Σὲ βλέπουν ἀπὸ τὰ παράθυρα ἡ γειτόνισες καὶ χαμογελῶσαι σοὺ λέγουν.—Νὰ, νὰ! Αὐτὸς εἶνε ποῦ τσακώθηκε σήμερον μὲ τὴ γυναῖκά του. Ὅλο καυγάδες ἔχουν.—Αἶ, εἶνε τόρα κατὰστασις πραγμάτων αὐτῇ; Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὴν τὴν πάρω. Ἀλλὰ ἔλα πάλι... ποῦ... δηλαδή... δὲν εἶνε ἄσχημο νὰ τὴν πάρῃ κανείς... Νὰ τὴν πάρω; Νὰ μὴ τὴν πάρω; Καλλίτερα νὰ τὴν πάρω... ὄχι, καλλίτερα νὰ μὴ τὴν πάρω. Θὰ τὴν πάρω... Δὲν τὴν πέρνω. Δὲν τὴν θέλω, μὰ μὲ θέλει.. καὶ δὲν πάει νὰ μὲ θέλῃ ὅσο θέλει. Κ' ἐπειτα ποῦ τὸ ξέρω γὼ πῶς μὲ θέλει... Καὶ ποῦ τὸ ξέρω, θὰ πῇτε, ὅτι μὲ θέλει.—Αἶ, ἂν δὲν με ᾔθελε δὲν θὰ μοῦ ἔλεγε καὶ τὸ εἰς μιᾷ... Εἶνε, βλέπετε, ἡ κυρά μας καὶ ἐγωιστής... Εἰς μιᾷ. Οὐκοῦν. Ἐγὼ θέλω πολλὰς. Ποικιλία, ποικιλία. Γι' αὐτὸ ὁ θεὸς ἔκαμε καὶ ποικίλας μορφάς...

— Κάτω, μωρὲ κερατὰ!

— Βοήθεια, πατέρα μου!

Εἶχα φθάσει παρὰ τὰ Χαυτεῖα. Ὁ στρατὸς κατεδίωκε τοὺς φοιτητάς, διότι εἶχον φθειάσει χονδρὴ προσβολὴ τοῦ βασιλέως, διότι ὅταν διήρχετο τῶν Χαυτεῖων, οὗτοι στρέψαντες τὰ καθίσματά των ἀνάποδα πρὸς τὴν ὁδόν, ἐκάπνιζον τὰς μαλτέζικὰς των πίπας περιφρονητικῶς, ὅταν διήρχετο ὁ βασιλεὺς.

τοῦτον πιστῶς ἀπεικονίζοντα τὸ μέγα καὶ ἡγεμονικὸν ἀνάστημα, τὴν γλυκεῖαν καὶ συμπαθεῖ μορφήν τοῦ ξανθοῦ αὐτοκράτορος, παρετήρουν πρὸ τινος χρόνου μετὰ προσοχῆς. Θέλετε νὰ γνωρίσῃτε καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Μαξιμιλιανού, μὲ εἶπεν ἀρχαῖος τῆς Τεργέστης κάτοικος, πηγαίνετε εἰς τὸ Μιραμάρ...

Ὀντως ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἡ εὐρεῖα, ὅσον τὸ ἄπειρον καὶ καλλιτέχνις καθὼς ἡ φύσις, μικρὸν διαφρίνεται εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Αὐστρίας ἢ εἰς τὸν ναύαρχον τῶν θαλασσῶν αὐτῆς, ἢ ἀκόμη εἰς τὸν ἀτυχῆ αὐτοκράτορα τοῦ Μεξικού. Ὁ Μαξιμιλιανὸς δὲν ἦτο προωρισμένος νὰ δρέψῃ τὰς δάφνας τοῦ Τέγετοφ, οὐδὲ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ νὰ διαγωνισθῇ, ἀλλ' οὔτε ἄγρίους λαοὺς καθὼς ὁ Πέτρος τῆς Βραζιλίας νὰ παιδαγωγῇ. Ἐὰν δὲ καὶ τὰς θαλάσσας πολλάκις διέσχισε, καὶ τὸν θρόνον τῶν Ἀψβούργων ἔστιν ὅτι ὤνειροπόλησε, καὶ τῶν ἄγριων φυλῶν ἡγεμὼν ἐγένετο, ἀλλ' ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, μοιραίως ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον πλανηθεῖσα, ἀπέπη ἐκείθεν καταλιποῦσα μόνον τὸ σῶμα τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτῆς διαμονήν, εἰς τὸ Μιραμάρ!

Ὁ Μαξιμιλιανὸς δὲν ἦτο οὔτε στρατηλάτης, οὔτε πολιτικὸς ἀνὴρ, οὔτε ἀρχὼν τῶν θαλασσῶν, ἀλλ' ἦτο ποιητῆς ἐξοχος. Τὸ Μιραμάρ εἶναι τὸ θαυμαστὸν ποίημά του καθὼς τοῦ Βύρωνος ὁ Δὸν-Ζουάν καὶ τοῦ Μίλτωνος ὁ παρὰίδεισος.

■ ■

Ὅπου ἄλλοτε ἡνορθοῦτο ἀπορράξ βράχος, κατὰ τοῦ ὁποίου ἄγρια ἐθραύοντο τὰ κύματα τοῦ Ἀδρίου, ἢ ἐν νηνεμίᾳ ὁ ἀλιεὺς ἔρριπτε τὰ δίκτυά του, ὅπου ἡ σάφρα πλάνης περιεφέρετο ἐπὶ καταξήρου καὶ καυστικοῦ γηπέδου, ὅπου τοῦ κυνηγοῦ τὸ ὄπλον ἤκούετο ἐκκενωθὲν κατὰ λαγῶν τολμητίου προκύψαντος τῶν χθαρμῶν θάμνων ἢ τῆς πετρίνης αὐτοῦ φωλεᾷς, ὅπου σταγὼν ὕδατος δὲν ἀνέβλυζε καὶ μόνον διαβατικῶν πτηνῶν ἤκούετο τὸ κελάδημα, ὅπου ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίς δὲν ἔστησέ ποτε τὴν σκηνὴν τῆς καὶ μόνον οἱ μύρμηκες καὶ τὰ ἄλλα ἐντομα διημ-

Ἡ σκηνή, καθ' ἣν στιγμὴν παρέστη, ἦτο κωμικοτραγική.

Ὁ Ῥάλλης ἦτο ἀνασκαλωμένος ὡς γάτος εἰς τὸν τοῖχο τῆς μάνδρας ἐνθα νῦν ὁ οἶκος τοῦ Ῥικάκη, στρατιώτης δὲ μὲ προτεταμένην λόγχην τοῦ φώναζε τό.—Κάτω, μωρὲ κερατὰ, ὁ δὲ Ῥάλλης ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν, ἥτις πράγματι τῷ ἐπῆλθε, καθότι ὁ πατέρας του μὲ τὸ σῶβρακο καὶ χωρὶς παντοῦφλες—ἦτο καὶ ὑπουργὸς τότε—κατήλθε καὶ τὸν ἔσωσε.

Προχωρῶ ἄλλη σκηνὴ εἰς τὸ Βυζάντιον. Ὁ Χρ. ρίλαος Μαργαρίτης, ζωηρότατος νέος, καὶ νῦν πρόξενος, εἶχε πέσει, καταδιωκόμενος μέσ' ἓνα λάκκο... οἱ δὲ ἐκεῖ φοιτῆται τοῦ ἐφώναζον:

— Βάρδα, βρῶμα, βάρδα.

Τὸ κωμικὸν ἦτο ὅτι δὲν ἐτόλμουν οὔτε οἱ στρατιῶται νὰ τὸν πλησιάσουν.

(ἔπεται συνέχεια).

■ ■ ἀληθινὸν ἄνθρωπον.